Prezydent Henry B. Eyring
Pierwszy Doradca w Radzie
Prezydenta Kościoła

Razem na zawsze wieczna rodzina

Jednym z największych darów Bożych jest moc kapłaństwa łącząca rodziny na wieczność. Każda osoba, która rozumie plan zbawienia, pragnie tego wiecznego błogosławieństwa. Bóg obiecuje, że jedynie podczas uroczystości zapieczętowania, które odbywają się w świątyniach Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, rodziny mogą być połączone razem na wieczność.

Klucze kapłańskie, dzięki którym jest to możliwe, zostały przywrócone na ziemi poprzez proroka Eliasza i przekazane Józefowi Smithowi w Świątyni Kirtland. Są one po dziś dzień nieprzerwanie przekazywane przez żyjących proroków Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Zbawiciel podczas Swej ziemskiej posługi mówił o mocy pieczętowania rodzin w tych słowach skierowanych do Piotra, Swego głównego Apostoła: „Zaprawdę powiadam wam: Cokolwiek byście związali na ziemi, będzie związane i w niebie; i cokolwiek byście rozwiązali na ziemi, będzie rozwiązane i w niebie" (Ew. Mateusza 18:18).

Życie wieczne w związkach rodzinnych jest możliwe jedynie w królestwie celestialnym. Tylko tam możemy jako rodziny cieszyć się obecnością naszego Ojca Niebieskiego i Zbawiciela. Prorok Józef Smith opisał ten wspaniały stan w Naukach i Przymierzach:

„Kiedy ukaże się Zbawiciel, zobaczymy Go, jako jest. Ujrzymy, że jest człowiekiem jako i my.

I ta sama społeczność, jaka istnieje tutaj między nami, będzie istnieć i tam między nami, tylko będzie ona połączona z wieczną chwałą, którą to chwałą nie cieszymy się teraz" (NiP 130:1–2).

Ten fragment wskazuje, że możemy z przekonaniem starać się, by nasze relacje rodzinne przypomniały niebo. Możemy dbać o członków naszych rodzin, zarówno tych żyjących, jak i zmarłych, i zrobić wszystko, co w naszej mocy, by umożliwić im obrzędy kapłańskie, które będą łączyły nas w niebie.

Wielu z was, młodych i starszych, już to robi. Odszukaliście dane swoich przodków, którzy nie otrzymali jeszcze obrzędów niezbędnych do zapieczętowania na wieczność.

Prawie każdy ma żyjących krewnych, którzy nie zostali jeszcze zapieczętowani mocą kapłaństwa. Wielu z was ma żyjących krewnych, którzy otrzymali wprawdzie obrzędy kapłańskie, ale nie dotrzymują zawartych z Bogiem przymierzy. Bóg pobłogosławi was siłą i będziecie w stanie z wiarą dotrzeć do tych wszystkich krewnych. Pan złożył Swoim uczniom, którzy przyprowadzają do Niego innych ludzi, pewną obietnice, która dotyczy także was. Brzmi ona:

„A ktokolwiek was przyjmie, tam ja też będę, bowiem pójdę przed waszym obliczem. Będę po waszej prawicy i po lewicy, i Duch mój będzie w waszych sercach, i aniołowie moi wokół was, aby was podtrzymać" (NiP 84:88).

Z okna mojego gabinetu każdego dnia widzę młode pary, robiące sobie zdjęcia pośród pięknych kwiatów i

tryskających fontann. Panowie w czasie ślubnej sesji często noszą na rękach swoje wybranki, robiąc dla lepszego efektu choćby kilka kroków. Za każdym razem, kiedy to widzę, myślę o znanych mi parach, które — bywało, że wkrótce po ślubie — musiały dźwigać siebie nawzajem w nieco inny sposób. Do ich życia wtargnęły trudności. Utrata pracy. Dzieci z wyzwaniami rozwojowymi. Choroby. I wtedy nawyk postępowania tak, jak sami chcielibyśmy, aby z nami postępowano — nawyk z czasów, kiedy było to jeszcze łatwe — uczyni z nas bohaterów i bohaterki w trudnych czasach, kiedy wydaje nam się to ponad nasze siły.

Naszym rodzinom należą się takie relacje, które moglibyśmy przenieść przed oblicze Boga. Musimy starać się nie urażać nikogo, ani nie obrażać się. Postanówmy szybko i całkowicie wybaczać. Możemy starać się stawiać szczęście innych ponad własne. Nasze słowa mogą być uprzejme. Kiedy będziemy tak postępować, Duch Święty chętniej zagości w naszych rodzinach i w naszym życiu.

Zapewniam was, że z pomocą Pana i skorym do pokuty sercem możemy dostrzec w życiu przebłysk tego rodzaju egzystencji, którego pragniemy w wieczności. Ojciec Niebieski nas kocha. On pragnie, abyśmy do Niego wrócili. Zbawiciel, dzięki mocy Swojego Zadośćuczynienia, umożliwia nam przemianę serc, której musimy dokonać, by wejść do świątyń i zawrzeć przymierza. Potem możemy dochowywać tych przymierzy i pewnego dnia zamieszkać z naszymi rodzinami na wieczność w chwale celestialnej — powrócić do domu.

NAUCZANIE NA PODSTAWIE TEGO PRZESŁANIA

Kiedy będziesz mówić o doktrynie wiecznych rodzin, uwzględnij następujące słowa Starszego Richarda G. Scotta z Kworum Dwunastu Apostołów: „Zawsze starajcie się wzmacniać rodziny. Nauczajcie, mając wizję tego, jak ważne jest zapieczętowanie rodzin w świątyni. […] Jeśli macie przed oczami wizję pieczętujących obrzędów świątyni, przyczynicie się do budowania królestwa Boga na ziemi” („Dałem wam przykład”, *Liahona*, maj 2014, str. 34). W jaki sposób pomożesz osobom, które nauczasz, rozbudzić w sobie pragnienie, by być zapieczętowanym w świątyni? Zachęć tych, którzy jeszcze nie zostali zapieczętowani, aby poczynili kroki w tym kierunku. Poproś tych, którzy zostali zapieczętowani, aby zastanowili się, w jaki sposób mogą pielęgnować wizję swojej wiecznej rodziny i popracować nad ulepszeniem wzajemnych relacji.

MŁODZIEŻ

Na wieczność związana z moją rodziną

Laura Burton

Kiedy zostałam zaadoptowana, miałam 3 lata, a moja biologiczna matka zastrzegła, że warunkiem adopcji będzie zgoda rodziców adopcyjnych na moje obrzędy w Kościele, kiedy osiągnę wiek 12 lat. Myślała, że muszę być wystarczająco dojrzała, aby móc samodzielnie dokonać wyboru, jednak czekanie na ten moment było dość trudne.

Wielu moich przyjaciół zostało ochrzczonych w wieku 8 lat, ale to, co było najtrudniejsze dla mnie, to świadomość, że nie mogę zostać zapieczętowana do moich adopcyjnych rodziców wraz z piątką starszego rodzeństwa, dopóki nie będę miała 12 lat. Bałam się, że jeżeli coś złego mi się przydarzy, to nie będę mogła być do nich zapieczętowana.

Gdy więc zbliżały się moje dwunaste urodziny, zaczęliśmy planować mój chrzest i zapieczętowanie do rodziny. Rodzice pozwolili mi wybrać świątynię. Zawsze uważałam, że Świątynia San Diego w Kalifornii jest najpiękniejsza, zatem cała moja rodzina zgodziła się pojechać na zapieczętowanie do Kalifornii.

Nie mogłam się doczekać, kiedy staniemy się wieczną rodziną. Podczas mojego zapieczętowania odczuwałam tak silny wpływ Ducha, że aż trudno wyrazić to słowami. Teraz, kiedy jestem zapieczętowana do rodziny, moje wcześniejsze obawy zostały zastąpione uczuciem otuchy i spokoju, gdyż wiem, że jestem połączona z nimi na wieczność.

Autorka mieszka w Utah, USA.

DZIECI

Wzrok zwrócony ku świątyni

Prezydent Eyring wyjaśnia, że dzięki kapłaństwu mamy możliwość udać się do świątyni i być zapieczętowani z naszą rodziną na wieczność. Narysujcie waszą ulubioną świątynię lub znajdźcie jej obrazek i powieście go w widocznym miejscu, aby patrzeć na niego każdego dnia. Napiszcie, co musicie przygotować, by udać się do świątyni.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Wszelkie prawa zastrzeżone. Printed in Germany. Zatwierdzenie wersji angielskiej: 6/14. Zatwierdzenie do tłumaczenia: 6/14. Tłumaczenie z: *First Presidency Message, June 2015*. Polish. 12586 166

Cechy Jezusa Chrystusa: Cnota

Wiara, Rodzina, Służba

Przestudiujcie z modlitwą to przesłanie i zastanówcie się nad fragmentem, o którym chcecie rozmawiać. W jaki sposób zrozumienie boskich cech Zbawiciela przyczyni się do wzrostu waszej wiary w Niego i pobłogosławi osoby, nad którymi macie pieczę poprzez odwiedziny domowe? Aby uzyskać więcej informacji, odwiedźcie stronę ***reliefsociety.lds.org****.*

Jest to część serii Przesłań dla odwiedzin domowych, które mówią o cechach Zbawiciela.

„Niechaj cnota nieprzerwanie ozdabia wasze myśli; wówczas wasza pewność wzmocni się w obecności Boga; a doktryna kapłaństwa osiądzie na duszy twojej niczym rosa z nieba" (NiP 121:45).

Co to jest cnota? Prezydent James E. Faust (1920–2007) powiedział: „Cnota w swym pełnym znaczeniu obejmuje wszystkie prawe cechy, które pomagają nam kształtować nasz charakter"[1]. Prezydent Gordon B. Hinckley (1910–2008) dodał: „Miłość Boża jest źródłem wszelkiej cnoty, wszelkiej dobroci, wszelkiej siły charakteru"[2].

Odnośnie do związku między kobietami a cnotą Starszy D. Todd Christofferson z Kworum Dwunastu Apostołów powiedział: „Kobiety przynoszą ze sobą na ten świat szczególną cnotę, boski dar, który sprawia, że umiejętnie rozbudzają w związkach międzyludzkich i społeczeństwach takie wartości, jak wiara, odwaga, empatia i dążenie do doskonalenia […].

Siostry, spośród wszystkich waszych związków to relacja, jaką macie z Bogiem, waszym Ojcem w Niebie — źródłem waszej moralnej siły — jest tym, co musicie zawsze stawiać na pierwszym miejscu w swoim życiu. Pamiętajcie, że siła Jezusa wypływała z Jego niezłomnego oddania woli Ojca. […] Ze wszystkich sił starajcie się być takimi uczniami Ojca i Syna, a wasz wpływ nigdy nie ustanie"[3].

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

Psalm 24:3–5; List do Filipian 4:8; II List Piotra 1:3–5; Alma 31:5; NiP 38:23–24

Z pism świętych

W dzisiejszych czasach cnotliwe kobiety — pełne wiary — wyciągają ręce do Zbawiciela. W rozdziale: Ew. Łukasza 8 czytamy o kobiecie, która miała krwotok od 12 lat i nikt nie mógł jej wyleczyć. Została uleczona, kiedy „podszedłszy z tyłu [Chrystusa], dotknęła się kraju szaty jego, i natychmiast ustał jej krwotok. […] Jezus zaś rzekł: Dotknął się mnie ktoś; poczułem bowiem, że moc[4] wyszła ze mnie". Ta cnotliwa, wierna kobieta upadła przed Nim i oznajmiła „przed całym ludem", że „się go dotknęła" i „jak natychmiast została uleczona. On zaś rzekł do niej: Córko, wiara twoja uzdrowiła cię, idź w pokoju" (zob. Ew. Łukasza 8:43–48; zob. także 6:17–19).

Siłą Swej mocy[5] Chrystus może uzdrowić, upoważnić, wzmocnić, pocieszyć i rozweselić nas, kiedy z odwagą i wiarą decydujemy się wyciągnąć do Niego rękę.

PRZYPISY

1. James E. Faust, „Cnoty prawych córek Boga", *Liahona*, maj 2003, str. 108.
2. Prezydent Gordon B. Hinckley (1910–2008), „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley", *Ensign*, lipiec 1996, str. 73.
3. D. Todd Christofferson, „Moralna siła kobiet", *Liahona*, listopad 2013, str. 29, 31.
4. Cnota ma moc (zob. Ew. Marka 5:30).
5. W Guide to the Scriptures [Przewodniku po pismach świętych] „Kapłaństwo" jest zdefiniowane, jako: „Upoważnienie i moc Boga, dane człowiekowi, aby działał we wszystkim, co jest niezbędne dla jego zbawienia" (NiP 50:26–27).

Zastanów się

W jaki sposób cnota może nas wzbogacić i wzmocnić?

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Wszelkie prawa zastrzeżone. Printed in Germany. Zatwierdzenie wersji angielskiej: 6/14. Zatwierdzenie do tłumaczenia: 6/14.
Tłumaczenie z: *First Presidency Message, June 2015*. Polish. 12586 166